

LBRIS

We know
books
Maike Harel

MONTY, CASTOR și PUIUL DE VULPE

Ilustrații de Betina Gotzen-Beek

Traducere din limba germană
de Teodora Tănase

2023

1. Un pui rătăcit

Am zărit în zăpadă ceva mic și negru, care arăta delicios. Lucios, succulent și comestibil. Nu prea mirosea bine, dar na, cui îi mai păsa când nu mai pusesem nimic în gură de zile întregi? Îmi ghiorăiau mațele. Foame!

Dar, când să fac un salt și să mă înfrupt din chestia aia, am simțit cum mă apucă o labă cu gheare lungi.

— Nu, mârâi chifteluța păroasă care stătea pe capul meu de săptămâni întregi. Nu știi ce e!

— E o moluscă, am răspuns. O moluscă zemoasă, alunecoasă și proaspătă!

Chestia mică, neagră și lucioasă ascunsă în zăpadă chiar arăta ca o moluscă.

— Nu, repetă pacostea cu coadă lată, sărind lângă mine. Dacă e otravă de șoareci? Poate dacă săpăm acolo în zăpadă, o să găsim niște buruieni.

— Buruieni! am exclamat eu, strâmbând din nas. Ce, sunt vacă? Am nevoie de ceva bun în burtică!

Spre marele meu regret, în ultimele zile am mâncat numai buruieni, scoarță și mure înghețate.

Castor ronțăia paie uscate cu atâta poftă, de-ai fi zis că se înfruptă dintr-un cuib plin cu ouă de pasăre, dar eu... aaah, ouă de pasăre! Numai la gândul ăsta îmi și lasă gura apă.

— Dă-te! am strigat, împingându-l din drum pe tovarășul meu dolofan.

Castor începu să dea din mâini și căzu pe spate în zăpadă. Lovea în aer cu picioarele lui strâmbe ca de rață.

— Ajuuutooor, se văicări el.

Dar n-aveam ce să-i fac. Un raton nu umblă cu jumătăți de măsură. Mai ales când îi e foame. Am făcut un salt, am mai adulmecat o dată și imediat am început să ling chestia aia neagră și apetisantă...

— Mmmm, sărat! am exclamat.

Castor se ridică și se apropie de mine clătinându-se. Dar dacă mâncătorul ăsta de buruieni se gândea vreo clipă c-o să împart cu el, se înșela amarnic! Am deschis gura ca să halesc molusca – sau ce-o fi fost aia – dintr-o singură înghițitură...

— Uaaaaa! strigă o bestie roșie, care țâșni din zăpadă ca o cârțiță din mușuroiul ei.

Am făcut speriat un pas în spate. Și doar pentru că am fost iute ca fulgerul am reușit să mă feresc chiar în ultimul moment de colții de prădător care voiau să mă înșface direct de beregată.

— Naaaasul meeu! scoase creatura un țipăt de-ți spărgea timpanele.

Dădu să se năpustească asupra mea, dar își pierdu echilibrul și se așeză pe lăbuțele din spate.

— Mi-e rău! scânci ea și se prăbuși la pământ.

— Ar putea să mai vină și alții de acolo de unde a răsărit bestia asta! am zis eu, gata de bătaie.

Castor se apropie de ea țopăind.

— Stai! am strigat, întinzând mâna. Simt miros de pericol.

Castor nu știa să lupte. Probabil că deja tremura de frică. Însă, prostuț cum era, nu se opri la îndemnul meu. Se apropie cu pași mărunți de creatura cea roșie, lăsând o dâră în zăpadă cu coada lui lată.

Se aplecă în față. Eu m-am așezat în poziție de atac, gata să-l smulg din ghearele bestiei.

— Asta e o vulpe, spuse Castor.

M-am uitat mai atent la animalul care zăcea în zăpadă în fața noastră. Urechi pufoase, lăbuțe negre, blană roșie, coadă stufoasă – într-adevăr, era o vulpe!

— Un pui de vulpe! exclamă Castor.

— Poftim?

Într-adevăr, animalul nu era prea mare – dar bestia asta nu putea fi...

— Uite ce drăguț e! spuse Castor. E încă foarte mic!

— Ce tot spui acolo, moară stricată? am mormăit eu, dar el mă întrerupse din nou.

— L-ai mușcat de nas, iar acum e mort!

— Nasul lui arată ca o moluscă! m-am apărat eu, dar pe urmă am început să mă învârt îngrozit în jurul lui. Sfinte Sconcs! Mort?

Castor îi dădu un ghiont micuțului vulpoi cu lăbuța lui ciudată, însă vulpoiul nici nu se clinti. Doi corbi hidoși aterizară în copacii goi din stânga noastră.

Un vulpoi nu poate să moară de la o simplă mușcătură de nas, nu?! L-am dat pe Castor la o parte. Inima îmi bătea să-mi sară din piept. Bietul micuț... nu se poate să fi...

— Rățoi cu cap pătrat ce ești! Bestia nu e moartă! Uită-te cum i se mișcă pieptul în sus și în jos! Respiră! A leșinat, nimic mai mult! i-am spus.

— Serios? întrebă Castor neîncrezător. Slavă Sconcsului! bătu el din labe.

Stătuserăm destul în zăpada rece. Iar stomacul meu ghiorăia în continuare.

— Vino, am mârâit eu. Hai să mergem!

— Să mergem? strigă castorul încăpățânat. Cum adică?

— Adică mergem. Ne mișcăm picioarele prin zăpadă, uite așa: țup, țup.

— Nu putem să lăsăm puiuțul aici! protestă Castor, încrucișându-și brațele.

Puiuț? Bestia asta care fusese cât pe ce să mă facă bucăți?

Cei doi corbi aterizară în zăpadă și ne priviră curioși.

— Știi ce-o să se întâmple dacă-l lăsăm aici? zise Castor.

Corbii se apropiară țopăind. Cel mare, care arăta ca un pui jumulit, scoase un croncănit sinistru.

— Ce ne pasă nouă ce-o să se întâmple cu el? am răspuns eu, încercând să-l conving pe prietenul meu inimos să plecăm. Bestia e leșinată de foame. Încă un vulpoi orfan pe insula noastră pustie! Ce crezi, că-mi doresc încă o gură de hrănit?!

Castor îmi aruncă o privire atât de urâtă, încât îmi îngheță inima în piept.

— Monty, dacă nu mă ajuți imediat să-l ducem pe ăsta mic la căldură...

Hai, nu zău! Rozătoarea asta chiar își închipuie că m-ar putea obliga pe mine, Étienne Belmont de la Forêt, raton de primă clasă, să...

— ...Atunci poți să-ți iei adio de la prietenia noastră!

Castor își dezveli dinții galbeni, cu care n-ar fi putut pune pe fugă nici măcar un șoarece.

Eu am pufnit în răs și i-am întors spatele. Auzi, să-mi iau adio de la prietenia noastră! Dacă așa scap de pacostea asta, cu atât mai bine. Cui îi place să-și împartă mesele sărăcăcioase cu un hamster de apă așa prostănac? Și peștera rece cu un castor cald și pufos... Ce-i drept, noaptea ar fi mai frig, nu ar mai fi așa plăcut... Dar asta nu era un motiv să mă las șantajat – și oricum, Castor sigur avea să vină după mine. Când am început să aud bătăi de aripi și croncănituri puternice, am aruncat pe furiș o privire în spate. Castor nu venea după mine.

În schimb, se așezase în fața micuțului vulpoi ca să-l apere de corbii ăia afurisiți, care se năpusteau asupra lui ca niște vulturi înfometate.

Dar ce-mi păsa? Ce-mi păsa mie de pui de vulpe și castori încăpățânați? Corbul cel mare făcu un salt și, cu ciocul ascuțit ca un cuțit, aproape că-l înșfăcă pe Castor de coada lui plată.

Unde se credea împănatul ăla nerușinat? „Las' că-i arăt eu!” mi-am zis și am țâșnit iute ca fulgerul. Cu dinții dezgoliți, am ajuns din două salturi lângă prietenul meu. Păsările și-au luat imediat zborul, croncănind zgomotos. M-am ridicat pe picioarele din spate și am hâsâit furios la ele. Lui Castor îi tremura năsucul de bucurie.

— Știam eu c-o să mă ajuți! strigă el.

Și, dacă nu mă înșel, parcă a și vărsat câteva lacrimi de bucurie. Într-adevăr, nu vezi în fiecare zi așa o faptă eroică; normal că bătrânul castor a fost impresionat...

— Ajută-mă, mormăi el, de-abia mai respirând.

Îl apucase pe micul vulpoi de picioarele din față și îl târa prin zăpadă.

— Îl ducem în bârlogul nostru.

— În bârlogul nostru frumos? m-am plâns eu. Dar nici nu-l cunoaștem. Dacă ne mănâncă proviziile?

— Monty, nu mai avem de mult provizii!

În clipa aia – ce pot să spun – mi s-a înmuiat inima și am hotărât să-mi ajut tovarășul. Împreună, am dus puiul de vulpe în bârlogul nostru călduros.

Micul vulpoi dormi neîntors trei zile.

L-am așezat între noi, pe paietele cu care acoperiserăm vechea vizuină de bursuc când ne mutaserăm, la începutul iernii. Fiind trei acum, locul era îngrozitor de strâmt. Dar puteam măcar să-mi țin lăbuțele înghețate sub coada stufoasă și roșie de vulpe și așa reușeam să mi le încălzesc cât de cât.

— Săracul puști, e slab ca o scândură, observă Castor în timp ce-l cerceta pe oaspetele nostru cu privirea. Probabil de asta a leșinat. E slăbit. Și s-a speriat de tine când l-ai atacat.

— Nu l-am atacat! am mârâit eu și imediat mi-a zburat gândul la molusca apetisantă pe care aș fi mâncat-o cu atâta poftă.

Ce păcat că n-am reușit să mușc măcar o bucățică mică, mică din nasul lui. Mi-ar fi dat un pic de putere.

— Mai are și purici! țipă Castor și încercă să facă un pas în spate, dar peștera era mult prea mică, nu avea unde să se ducă.

— Purici?! Unde?

Într-adevăr, în blana ciufulită și încălцитă a vulpoiului ăstuia jalnic mișunau cu zecile!

Chiar la țanc!

— Vezi ce ne-ai adus aici? Un vagabond! Miam, miam. Cine știe ce-a mai adus cu el! Miam, mmm...

— Monty, ar trebui să-ți fie milă de el! Sunt sigur că micuțul a fost nevoit să fugă de undeva. Știi doar că se taie pădurile.

— Da, da, pădurile, am spus eu cu gura plină. Și ce, e problema mea?

— Ești in... Monty, ce mănânci acolo?

— Ei, puricii! Doar n-oi vrea să sară și în blana ta!

Castor mormăi. Și uite așa am făcut rost de o gustare cât de mică pentru stomacul meu chinuit.

Puiul de vulpe dormi deci trei zile neîntors. Castor insistă în tot acest răstimp să-i turnăm zăpadă topită în gură. Și i-am mâncat și toți puricii din blană.

În cea de-a treia zi, animăluțul începu să se miște și să mormăie în somn vorbe fără noimă. Când am descoperit într-un colț al vizuinii o jumătate de rămă pe care o îngropasem probabil acolo mai demult, colocatarul meu afurisit mi-a și înșfăcat gustărica din lăbuțe.

— Excelent! Exact ce-i trebuia prietenului nostru!

— Prieten? Ce prieten? am strigat eu revoltat în timp ce Castor se duse la puiul de vulpe și începu să-i fluture râma prin dreptul nasului.

Am întins mâna, dar Castor m-a dat la o parte cu burta lui fleșcăită. Muream de foame, și totuși el încă avea grăsime pe burtă!

Bineînțeles, l-aș fi putut învinge în luptă cu ușurință, dar nu voiam să-l rănesc. Până să-l conving eu să-mi dea râma înapoi, vulpoiul deschise ochii și o înșfăcă. Hap – și gata, nu mai e râma!

— Vai! strigă Castor bucuros. S-a trezit!

Puiul de vulpe mestecă, înghiți și se ridică în picioare. Ne privi confuz.

— Unde sunt?

— Trăiește! exclamă Castor, cu mâna la inimă.

Ce castor isteț! Normal că bestia trăia! Doar îmi mâncașe ultima râmă!

— Tu, micuțule, i-am explicat eu, te află în adăpostul salvatorilor tăi! Noi te-am dezgropat din zăpadă, te-am smuls din ghearele haine ale corbilor și te-am salvat de la moarte sigură prin înfometare!

Vulpoiul mă examinează cu atenție.

— Tu ești cel care m-a mușcat de nas!

— Eu?

Ce nerușinat...

— Da, el e, se scuză Castor. Și îi pare foarte, foarte rău.

Să-mi pară rău? Mie? Ce glumă bună! Mi-am încrucișat brațele și mi-am întors jignit privirea spre peretele peșterii.